

Det hænder ikke saa sjældent, at man fra Korsør for Eksempel maa optage Passagerer til Langeland. Naar det er stille Vejr, kan det godt gaa. Der kommer saa en Baad ud til Damperen og sejler Passagererne ind til Kysten. Men naar det er Stormvejr, kan dette ikke lade sig gøre, saa kan man ikke tage Passagerer om Bord ude ved Skibet, og det er jo ikke let at afgøre naar man sejler fra Korsør, hvor stærk Bølgegangen er nede i Bæltet, det kan man kun afgøre, naar man kommer til Stedet. Har man altsaa Passagerer med til Langeland, og det ikke er muligt at faa dem landsatte, bliver Følgen, at de maa sejle med til Kiel og først vende tilbage med et følgende Skib. Det er en Gene og en Gene, der endogsaa er ret betydelig for de paa-gældende. Nu kunde man jo sige: her er jo Tale om en Fiskerihavn i Særdeleshed, og som Følge heraf maatte man her paa Langeland bære sig ad, som man gør andre Steder, at man først tilvejebringer Sikkerhed for en betydelig Kapital, hvorved Anlægget skal gennemføres, og denne Kapital tilvejebringes enten derved, at man henvender sig til den eller de interesserede Kommuner, eller at man henvender sig til private. Saaledes er jo den Regel, man følger andetsteds. Men Forholdene her ere noget anderledes end andre Steder. Man maa jo huske paa, at denne Havn er nødvendig for en betyngende Postbefordring paa denne Strækning, og netop under Hensyn dertil forekommer det mig rimeligt, at det blev Staten, der kom til at bekoste dette Anlæg. Dertil kommer saa ogsaa den Omstændighed, at medens man andre Steder i Landet har faaet udbetalt ret betydelige Beløb til Fiskeri- og Tilflugtshavne, har Langeland derimod kun faaet forholdsvis lidt. De Havne, der ligge paa Vestsiden, Lohals Havn og Dagelykke Havn, ere byggede af Aktieselskaber, af Langelændere, og det er altsaa ogsaa dem, der have Driften i deres Haand. Det samme er Tilfældet med Havnen mod Syd, Bagenkop. Den er heller ikke bygget af Staten, men af den paa-gældende Kommune, Magleby, og det forekommer mig derfor, at da Langelænderne saaledes have bygget de Havne paa Vestsiden, de have haft Brug for, maatte man kunne tage Hensyn til dette billige Ønske her fra Spodsbjerg om at faa en Havn her. Sagen er nemlig den, at Fiskernes Antal ikke er saa overordentlig stort paa dette Punkt; de, der skulle benytte den, ere spredte over en længere Kyststrækning, og

endelig er der mange fremmede Fiskere, den vilde kunne faa Betydning for o. s. v.; men det er i det hele taget vanskeligt at kræve noget Tilskud til Havnen af dem, da de fleste af dem slet ikke ville kunne yde et saadant, fordi de ere absolut uformuende, og hertil kommer en ret uheldig Omstændighed, nemlig den, at Havnen ligger lige tæt ved Grænsen mellem to Kommuner. Havde den ligget mere centralt paa den ene Kommunes Kyststrækning, end den gør, er det dog muligt, at man kunde have formaaet denne Kommune til at yde Tilskud, men nu er det vanskeligt under de foreliggende Forhold. Der er for over 3 Maaneder siden fra disse Fiskere indsendt et Andragende til det høje Landbrugsministerium, der gik ud paa at faa bevilget de 60,000 Kr., som Anlægget vilde koste. Jeg havde ønsket paa Forslaget til Finanslov at se denne Bevilling opført, men dette Ønske er ikke blevet opfyldt. Jeg vil haabe, at i hvert Fald den højtærede Minister vil stille sig velvillig over for det i Andragendet udtalte Ønske. Dernæst skal jeg gaa over til at omtale det sydfynske Dampskibsselskab. Dette Selskab spiller en betydelig Rolle for Langeland. Det befordre Posten paa 3 forskellige Router, nemlig Svendborg—Rudkøbing—Marstal, Spodsbjerg—Nakskov og endelig Korsør—Lohals—Rudkøbing. Ved Siden af at befordre Posten have disse Dampskibe ogsaa den Betydning, at de ere almindeligt Forbindelsesled, almindeligt Færdselsmiddel, mellem Langeland og de omliggende Øer. Dette Selskab har nu for Tiden en Subvention af Statskassen paa 61,000 Kr. aarligt. Det er altsaa et Selskab, som er meget vel understøttet af Statskassen, og hvoraf man derfor ogsaa kan kræve en Del, men disse Krav, som den langelandske Befolkning stiller til dette Selskab, blive meget ofte ikke opfyldte, endskønt de maa betegnes som ret rimelige Krav. Med Hensyn til Postbefordringen er der egentlig ikke stort at indvende mod dette Selskab; dog er der det, at det ved Vintertid er noget tilbøjeligt til at standse Postbefordringen pr. Skib alt for tidligt under Paaskud af Ishindringer, Ishindringer, der i nogle Tilfælde i hvert Fald have vist sig slet ikke at være til Stede. Gentagende er der blevet klaget fra den Befolkning, jeg har den Ære at repræsentere, over disse Forhold, men de ere ikke blevne ændrede. Sidste Vinter skete det samme nogle Gange, ja vistnok flere Gange, men i hvert Tilfælde ere kun enkelte af disse Tilfælde komne